

פטר פון טראמין: הכלבים

"רק כלבים!" אמר אוטו אייביש.

אכן. היו רק כלבים. כולם בני גזע אחד, גדולים, עור לבן, נקודי-ברוד, שפתיים מופ-
שלות, עיניים נוצצות. עשרים, שלושים כלבים—

"בחומץ ובשמן", אמר אוטו אייביש בבדיחות-הדעת.

במסגרות-זהב יקרות היו ציורי-החיות תלויים על הכתלים. מנהל-הסיוור, אדם יודע-
דבר, הסביר בנגן משונה אבל בגרמנית נכונה את הענין; בעל-הארמון האחרון—
בטרם יעבור כל זה לרשות המדינה—היה מגדל וצייר, ולסוף הושם, משוגע, בבית-
חולי-רוח. את החיות החזקות היה הכרח להמית בירייה; אין כלוב שיכול היה
להכילם, הן היו פורצות החוצה שוב ושוב, והיו טורפות את בעלי-החיים של איכרי
הסביבה. ולפעמים היו אפילו מתנפלים על בני-אדם, כי כולם היו מאולפים מאד נגד
בני-אדם: פרט זה כנראה גרם לו למספר סיפוק מסוים.

"חיות מטונפות", אמר אוטו אייביש במורת-רוח.

"אנו מגיעים עכשיו לאולם-האבירים", המשיך מנהל-הסיוור המדריך, ועוד תאריך אחד
גווע על שפתותיו. קבוצת התיירים חזרו וגררו את רגליהם.

"אני לא אוהב כלבים", אמר אוטו אייביש לא לשום איש במיוחד, והוא חש ברגליו.
על כן השקיע את שיפעתו על ריפוד-הספסל ופיגר. הגלויות המצוירות שיש לכתוב
הערב הכבידו על גפשו.

האולם היה שרוי באפולוית-למחצה. אחר-צהריים מחופה פעמון-של-מועקת-סערה-
עולה, שהתלבש על האופק שלא-במושלם; יכולת לחוש בים, כל הארץ היתה כאן
שטוחה, והעמק-הרחק שם למטה. היתה הארץ עטויה פס בהיר-בוער של שייר-שמיים
גפריתי, שכרטי-עבים כחולות-שחורות רבצו עליו.

אוטו אייביש ראה זאת בעד החלון, מעל לסוללה הגבוהה של מצודת-המים העתיקה.
הוא זכה לסיוור זה בתחרות של עתון-מולדתו, וכך סייר בארץ-נכר. אי-אפשר היה
להמיר את פרס הסיוור האמנותי בכסף מזומן.

"כל הזמן להשתרך ולנעוץ עיניים בכל מיני דברים", אמר מצוברח, עכשיו בשבתו
כך לבד.

"רק כלבים", אמר בגועל-נפש.

מי חשב עליו רעות? העלמה ברטה קרוקופ חשבה עליו, מאד, שהואילה להישאר
בקירבת מנהל-המסע החדש, שהחליף הבוקר את הקודם. אוטו לא הבין מאומה
בלשוני-המדינה, העלמה ברטה הבינה מעט. כי היא קנתה מדריך, מיד אחרי שניגש
אליה מר אייביש, הרווק, בבית, ובידו הכרטיס השני: "באמת הזדמנות—חמישים
אחוז הנחה ממחיר משרד-התיורים, גברת קרוקופ!"—אז כמובן צריכים להסכים, ואף
להוקיר את השכן הטוב. אמנם, רק עד שנתגלה שהכרטיס השני הזה לא עלה לו ולא-

כלום—מארגני תחרות-הפרסים כנראה חשבו רק על זוגות—עד שנודע מפי דיירי-הבית האחרים, כמה פעמים כבר ניסה מר אייביש להיפטר מן הכרטיס השני, של עצמו אין שימוש לו: ועד הנחה של עשרים אחוז כבר הגיע. ואילו היא, התקה האחרונה, נלכדה ברשת חמישים האחוזים, שפרס לפניה—ענין זה הרעיל את נשמתה, המעשית-מלידה.

אשר על כן לא אמרה לו דבר כאשר קירב מסע-הסיוור את הקבוצה, שהורכבה במדוקדק על-פי ידיעת השפה, אל מצודת-המים המעניינת. ועוד על הגשר המיטלטל פתח הצייד ירוק-הלבוש, בעל המבט הנמרודי, בשיחה דוחקת עם מנהל-המסע המזיע, בשיחה בלשון חורקנית, שממנה הבינה לא מעט. אוטו זה היה שמן ובלתי-סימפאתי; הבחירה היתה אפוא כאשר נענה השוער בהיסוסים להסכים לסיוור—הוא העיף מבט באיביש, שעליו הראה מנהל-המסע בגניבה, כאילו הוא מציע הצעה כלשהי—היתה אפוא בעצם מובנת בנקל, ואפילו אפשר היה לצפות לה.

אך העלמה ברטה העמידה פנים כלא-מאזינה כלל. אך היא היתה סקרנית מאד לדעת איך יארגן שוער זה את הדבר. היא הביטה אל חפיר-המצודה. מים לא היו בו עוד. החומות, חומות-אבנים, היו תלולות.

"ובכן, בוא-נא, גבירותי ורבותי", אמר מנהל-המסע, והספיג מתוך הקלה את מצחו. אל מר אייביש לא הביט עוד כלל.

אוטו, שנשאר באולם-התמונות, עמד מצוברח על רגליו. פתאום חש בדידות בנשמה, כשפסק המילמול.

פרוודורים, אולמות, חדרי-מדרגות, ובשום מקום אין נפש-אדם. עכשיו כבר העיף פה-ושם מבט, אף מבט מודאג, בעד חלונות חצובים עמוק בחומות: כמו דמות מכר-נית-צעצועים עמד שם הרחק לפני הגשר המיטלטל האוטובוס הצהוב. לידו עבר מרגל לרגל הנהג, משמים גם הוא, מעשן.

אישון קטן, כמו פסיק, זעיר.

הארמון היה רחבי-דיים, וסוף לא היה לו. אוטו עבר מהר על-פני תצוגה של דיוקני-יחוסים חמורי-מבט. אף בקצה היתה דמות אחת, כרגע עדיין בלא תנועה, ולא תמונה בלבוש עתיק כמו כל השאר, אלא הצייד הירוק, שהקביל את פני קבוצת-התיירים.

קצות זקנו השחורים הביטו לועגים. חורים עוד יותר מחורונה של שעוות-נרות הבהיקו פניו הלבנים. "אדוני איבד את המדריך?" אמר בלשון חרקנית. "עלייד הכלבים, כן", אמר אוטו אייביש בהכרת-טובה.

"עלייד הכלבים? אה, בלשכת ציורי-הכלבים", הפטיר הצייד בחיוך. "מצאו התמונות חן בעיניו?"

"נה, הן עשויות היטב, כן", אמר אוטו מתחמק. "נראות בכל-אופן עזות-לעזאזל, החיות, לא הכל הבנתי, אך אני בכל-זאת יכול להבין את הענין, הן נראות פראיות כל-כך, מדוע בעצם ירו בהן כאשר כלאו את הרוזן המטורף-נה, הכלבים הרי לא היו אשמים בזה שהוא—"

"נכון, לא?" שיסע אותו הצייד בנחת. "אני על-כל-פנים משער שהוא רוצה לחזור אל הקבוצה שלו?"

אוטו אייביש עמד על כך, בתחושה של אי-נעימות, שבעל-הדברים שלו דמה מאד, לאי-אומן ממש, לתמונת-הדיוקן שעל-ידו. בחיפזון קרב אל אחד הפוכים, ניגש לאשנב. כבר התישב הנהג אל ההגה. אישוני-פסיק זעירים צולעים, עייפים, מאחרי השער. "אז כן, אדון השוער", אמר אוטו מדוכדך, "אני חושב שאני באמת ממהר".

"שיבוא אתי", אמר הצייד והלך לפניו.

סלילי-מעלות תלולים, צרים, הוליכו למטה. אבן לחלחה, ריח היסטורי, דלתות-ברזל מחלידות חרקר-פלטו רומנטיקת-כלא מרתפית; בחאית-פיסה חשוכים התגורר אבן פ'אריה, ואדמונט דאנטס גירד באבני-הכתלים.

הצייד פתח דלתית החוצה. "כאן היציאה", אמר ונתן לאוטו אייביש לעבור על פניו—

"תודה, אדוני השוער", אמר-עבר, ולתוך חפיר-המצודה.

למעלה, מעבר לכותרת-החומה, מנה מנה-להמסע בשקידה מעטה את צאנו. דחוקה היתה לו השעה, כי הנה כבר נקשו הטיפות הכבדות הראשונות על אבקי-הכביש. זעוף התגלגל וקרר הרעם מרחוק.

התיירים נדחקו אל האוטובוס. רק ברטה פרוקופ עדיין ניצבה מעל לחפיר-המצודה והביטה למטה. כאילו חש בכך, נשא אוטו אייביש את עיניו ונחרד.

"עשרים-ושלש—", אמר מנהל-המסע, בעצם אמר זאת בלחש רב.

"עשרים-ושלש?— אבל הרי אנחנו—", פתחה אשה בעלת-בשרים, קופאית-שליקולנוע, ולפיכך בעלת חוש-מנייה מצוין, כפי שידוע היה לברטה פרוקופ.

הכלבים שעטורבאו בשעיטות ארוכות, שקטות, מעבר לקרן-הזווית. לא היו אלה כלבי-משטרה, ומשום כך היו מאולפים לא אל הזרוע בלבד; משום כך תקף הראשון את אוטו מיד בצווארו והפילו; שום קול-צעקה לא נשמע, הגשם כבר ירד בשטף; קר ולבן ניתו מן האבנים.

"עשרים-וארבע", תיקנה העלמה ברטה בתקיפות. "אני ספרתי גם-כן; לא חסר אף אחד".

השמנה הדחיקה את כתפה הרטובה-עד-לשד ורוטנת טיפסה אל האוטובוס. אחר העפת מבט אחרון, נכנסה ברטה אף היא וסגרה אחריה. האוטובוס הצהוב הפליג מתנדנד לדרכו.

(א. ב.)